

Člověk ani nedýchá

(Pocta Itzchaku Perlmanovi, houslistovi hlavního tématu hudby k filmu Schindlerův seznam)

Člověk ani nedýchá,
první takt vzniká a zaniká,
 pryč je hrdost, mizí pýcha,
cosi uvnitř zavzdychá,
cosi uvnitř se odemyká.
Nitrem probouzí se lásky spoje,
i když navenek jsou zjevně nepokoje,
ale ty jsi umělec bez kroje,
bez zášti, závisti a nenávisti.

Až přijde věta druhá,
snad do tance si i teskného poskočíš,
jak přírodní zákon této společnosti si to žádá.
Však melodie z houslí, které něžně držíš
se mísí se slzami tvými
i všech co ztratili naději v té chvíli
na obyčejný život pozemský
„v potu tváře své“
který oni chtěli, ano, chtěli žít,
nelze než sdílet tvé slzy a tvé dojetí.

Nic na tom není,
jen nahá upřímnost tě vrací duchem o půl století,
a v houslích tvých slyšet jsou v našich uších duše obětí,
kterak do konce, až do úplného konce,
až na hranice možných pamětí,

měli schopnost sdílet nadějně sepjetí,
co pojí nás se světem dětí našich dětí,
že ani krutý d'as ničivého monstra genocidy národa
neznesvětí melodie plynoucí z úst dětských,
z úst tátů a maminek, dědů a miminek,
babiček, strýců a tet.

Člověk ani nedýchá,
hlavní téma ještě naposledy
přitéká a odtéká,
Slzy nelze teď už zapírat
a potřeba to vůbec není,
věříme, že vše už bude jiné,
vše se změní,
když nepodlehne bláhovému snění,
že lidstvo (člověk) už ví, kam se ubírat,
to neví,
zůstaňme u reálného znění.
A hudba tato působivá omamně až k srdce chvění,
nám připomene, že krutě zlého cosi tady bylo,
bylo, však už není,
nesmí být,
nikdy už nesmí se navrátit.